

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Roman Sądej

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Bogumiły Drozdowskiej
w sprawie **A. P. C.**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lutego 2013 r.,

zażalenia wniesionego przez oskarżonego na

postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 17 stycznia 2013r.,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 518 kpk w zw. z art. 426 § 2 kpk

p o s t a n o w i ł :
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 258 §2 k.p.k. zastosował wobec oskarżonego A. C. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres dwóch miesięcy, to jest do dnia 17 marca 2013 r.

Uzasadniając tą decyzję Sąd Najwyższy podniósł, że oskarżonemu, któremu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. w zb.

z art. 157 § 1 k.k. i in. grozi surowa kara, której to wymiar może powodować, że w przypadku niezastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, może on utrudniać bieg postępowania lub podejmować próby uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Stąd też w celu uniknięcia takiej sytuacji uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania do czasu w którym możliwe będzie ponowne rozpoczęcie postępowania przed sądem pierwszej instancji.

Zażalenie na to postanowienie wniósł oskarżony.

Zarzucił mu: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę „polegający na całkowicie dowolnym uznaniu, że zabezpieczenie prawidłowego toku dalszego postępowania wymaga stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania” (k. 126) i wniósł uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne w stopniu oczywistym.

Brak jest jakichkolwiek podstaw – tak faktycznych, jak i prawnych – do podważenia trafności zaskarżonego postanowienia.

Podnoszone przez skarżącego w zażaleniu okoliczności bądź to nie mają żadnego znaczenia dla kontroli odwoławczej wskazanego postanowienia, bądź też są całkowicie dowolne. Nie uwzględniają w istocie bowiem zaistnienia w sprawie tych przesłanek, które Sąd I instancji wskazał jako uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Nie ulega tymczasem wątpliwości, że słusznie zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji przyjął, iż oskarżony z racji grożącej mu surowej kary może utrudniać dalsze postępowanie. Jest to wnioskowanie uprawnione w sytuacji uwzględnienia wysokości kary wciąż grożącej oskarżonemu za zarzucane przestępstwo, jak i rozmiaru kar wobec niego poprzednio (nieprawomocnie) za ten czyn orzeczonych, ocenianych także w kontekście wielkości okresu, w którym dotychczas stosowano wobec niego tymczasowe aresztowanie. Stąd też trafnie Sąd I instancji uznał, iż zaistniała wobec oskarżonego określona w art. 258 § 2 k.p.k., przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania. Brak jest również racjonalnych powodów – skarżący też ich nie wskazuje – do stwierdzenia nietrafności przekonania Sądu I instancji o tym, że zebrane w sprawie dowody (szczegółowo przez Sąd wskazane) wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony ten zarzucany mu czyn popełnił i tym samym o zaistnieniu wobec niego

przesłanki ogólnej zastosowania środków zapobiegawczych określonej w przepisie art. 249 § 1 k.p.k.

W tych warunkach i przy braku ujawnienia okoliczności, które nakazywałyby odstąpienie od tymczasowego aresztowania, stosownie do treści art. 259 k.p.k., należało uznać zasadność zaskarżonego postanowienia i – w konsekwencji – utrzymać je w mocy.

Z tych to względów, postanowiono jak wyżej.